

transform!

ευρωπαϊκό δίκτυο εναλλακτικού προβληματισμού και πολιτικού διαλόγου

Το ενημερωτικό δελτίο του **transform!europe** εκδίδεται και στα αγγλικά κάθε μήνα. Το δελτίο περιέχει πληροφορίες για τις δραστηριότητες του δικτύου μας, των μελών του και των μελών – παρατηρητών του, καθώς επίσης και για σημαντικές πρωτοβουλίες των κοινωνικών κινημάτων στα οποία συμμετέχουμε. Το δελτίο μεταφράζεται στα ελληνικά με ευθύνη του Ινστιτούτου Νίκος Πουλαντζάς.

Περιεχόμενα

Φλωρεντία 10 + 10: Προς την Εναλλακτική Σύνοδο στις αρχές Ιουνίου 2013	2
«Η δημοκρατία μας εναντίον της λιτότητας τους – Ενώνοντας τις δυνάμεις για μια ειρηνική, κοινωνική, οικολογική και δημοκρατική Ευρώπη»	2
Αποτέλεσμα και συνέχεια	3
Φλωρεντία 10 + 10 Τελική διακληρυξη	4
Κοινή έκκληση για μια άλλη οικονομική πολιτική στην Ευρώπη	5
Αντιμετωπίζοντας την πρόκληση της κρίσης	6
Σημείο καμπής;	7
Η 14N στην Ελλάδα	9
Η 14N στη Δημοκρατία της Τσεχίας	10
Η 14N στην Ιταλία	11
Συγκλίσεις που προκύπτουν από το έργο των «Κοινοβουλευτικών Εκπροσώπων για μια Εναλλακτική Πρόταση» ..	12
Οπισθοδρόμηση του κόμματος «Αληθινοί Φινλανδοί»	13
Οι Αυστριακοί Κομμουνιστές σημειώνουν καταπληκτική επιτυχία	14
Ανακοινώσεις	15
Journal transform! vol. 11	15
Journal transform! vol. 10 in Italian	15
Περιοδικό transform! τχ. 11	16
Γκαγιάτρι Τσακραβόρτι Σπίβακ	17

Έκδοση του δελτίου στα ελληνικά: Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς
Μετάφραση - επιμέλεια: Σταύρος Παναγιωτίδης

Προς την Εναλλακτική Σύνοδο στις αρχές Ιουνίου 2013

Η έναρξη της *Εναλλακτικής Συνόδου* έγινε με μια εξαιρετική εκδήλωση κατά τη διάρκεια του Φόρουμ Φλωρεντία 10+10. ήταν το ξεκίνημα της εναλλακτικής συνόδου. Την παρακολούθησαν 850 άνθρωποι από 20 ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίοι εκπροσωπούσαν περισσότερες από 100 οργανώσεις.

Κατά τη διάρκεια της συνέλευσης έλαβαν το λόγο ομιλητές από τα ελληνικά συνδικάτα και κοινωνικά κινήματα, η γαλλική Εργατική Συνομοσπονδία Εργασίας CGT, η Επιτροπή για την Κατάργηση του Χρέους του Τρίτου Κόσμου CADTM, η οργάνωση Attac Europe, το Ινστιτούτο TNI, το ισπανικό κίνημα 15-M, καθώς και ο αναπληρωτής γενικός γραμματέας του ΣΕΣ Παρίκ Ιτσέρτ. Ο Βάλτερ Μπάιερ, συντονιστής του δικτύου *τρανσφόρμ!* απευθύνθηκε στο

ακροατήριο τονίζοντας την ανάγκη για έναν συλλογικό ευρωπαϊκό αγώνα από όλους τους κοινωνικούς, πολιτισμικούς και πολιτικούς φορείς με στόχο μια ευρωπαϊκή εναλλακτική λύση.

Η εναρκτήρια εκδήλωση της Εναλλακτικής Συνόδου απέδειξε ότι αυτή στηρίζεται από πολλές προσωπικότητες του πολιτισμού και της πολιτικής. Μηνύματα αλληλεγγύης έστειλαν ο Κεν Λόουτς (σκηνοθέτης κινηματογράφου), ο Γιαν Κάβαν (πρώην πρόεδρος της γενικής συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών), η Γκάμπι Τσίμερ (GUE/NGL), ο Πιερ Λωράν (πρόεδρος του ΚΕΑ), ο Αλέξης Τσίπρας (Σύριζα), η Ιζαμπέλ Ντιράν και ο Φιλίπ Λαμπέρτς (ευρωβουλευτές, Πράσινοι), και ο Λίεμ Χοάγκ Νγκόκ (ευρωβουλευτής, Σοσιαλιστές).

Η πρόταση που παρουσιάστηκε, με τη συμφωνία τόσο των ελληνικών σημαντικών κοινωνικών κινήματων και των δύο μεγαλύτερων συνδικάτων από τη χώρα αυτή, είναι να γίνει η Εναλλακτική Σύνοδος στην Αθήνα, από τις 7 μέχρι τις 9 Ιουνίου 2013.

Σε διάφορες χώρες έχουν ήδη δημιουργηθεί εθνικές επιτροπές πρωτοβουλίας για την Εναλλακτική Σύνοδο. Στις 13 και 14 Δεκεμβρίου θα γίνει στις Βρυξέλλες συνέλευση με εκπροσώπους αυτών των επιτροπών, καθώς και ευρωπαϊκών δικτύων που συμμετέχουν ενεργά στην προετοιμασία της Συνόδου.

Δημοσιεύεται παρακάτω Δελτίο Τύπου για την Εναλλακτική Σύνοδο που κυκλοφόρησε στις 11 Νοεμβρίου.

«Η δημοκρατία μας εναντίον της λιτότητας τους – Ενώνοντας τις δυνάμεις για μια ειρηνική, κοινωνική, οικολογική και δημοκρατική Ευρώπη»

Δελτίο Τύπου, 11 Νοεμβρίου 2012

Ένας συνασπισμός συνδικάτων και κινήματων που έχει δεσμευτεί στη δημιουργία μιας νέας ισορροπίας δυνάμεων στην Ευρώπη αποφάσισε να πραγματοποιήσει εξάμηνη κινητοποίηση εναντίον των επιλογών «λιτότητας» της ΕΕ. Οι δράσεις σε ευρωπαϊκό επίπεδο θα καταλήξουν σε μια Εναλλακτική Σύνοδο, που θα γίνει στις αρχές Ιουνίου 2013.

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης Φλωρεντία 10+10, που έγινε δέκα χρόνια μετά το πρώτο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ της Φλωρεντίας (2002), κηρύχθηκε η έναρξη της Εναλλακτικής Συνόδου μπροστά σε ένα ακροατήριο 850 ανθρώπων από 20 χώρες στην Ευρώπη, οι οποίοι εκπροσωπούσαν περισσότερες από 100 οργανώσεις, συμπεριλαμβανο-

μένων πολλών συνδικάτων (εθνικών ή ευρωπαϊκών), κοινωνικών κινήματων, ερευνητικών ινστιτούτων και περιβαλλοντικών, φεμινιστικών ή οργανώσεων κατά της παγκοσμιοποίησης. Το πρόγραμμα της Εναλλακτικής Συνόδου έχει επίσης τη στήριξη πολλών προσωπικοτήτων του πολιτισμού και της πολιτικής.

Η θέληση σύγκλισης αυτής της Συνόδου των λαών και των εναλλακτικών λύσεων βασίζεται σε έκκληση (www.altersummit.eu) που εντοπίζει την κατά βάση πολιτική διάσταση της κρίσης της ΕΕ. Οι πολιτικές λιτότητας επιλέγονται συνειδητά αν και επιδεινώνουν την κρίση για να επιβάλλουν μια κοινωνική τάξη στηριγμένη σε έναν υπερ-νεοφιλελευθερισμό που οδηγεί

στην απώλεια εκατομμυρίων θέσεων εργασίας, βίαιη κοινωνική παρακμή και συνεπάγεται σημαντική απειλή κατά της ίδιας της δημοκρατίας.

Κατά την εκκίνηση της *Εναλλακτικής Συνόδου*, οι εκπρόσωποι ελληνικών συνδικάτων και η επιτροπή των ελληνικών κοινωνικών κινήματων που βρίσκονταν στη Φλωρεντία, εξέφρασαν την ελπίδα τους ότι αυτή η σύνοδος θα διεξαχθεί στην Αθήνα στις αρχές Ιουνίου 2013. «Η Ελλάδα ήταν το ευρωπαϊκό εργαστήριο για την καταστροφή των κοινωνικών δικαιωμάτων», είπαν, «αλλά μπορεί επίσης να γίνει το εργαστήριο λαϊκής αντίστασης και ανάκτησης της δημοκρατίας. Χρειαζόμαστε την υποστήριξη όλων των λαών της Ευρώπης, καθώς

κάθε λαός που υπερασπίζεται τα δικαιώματά του συμβάλλει στην προστασία των κοινωνικών δικαιωμάτων σε όλη την Ευρώπη».

Υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις! Οι λαοί της Ευρώπης μπορούν να ελευθερωθούν από το βάρος του χρέους; η λιτότητα πρέπει να αντικατασταθεί από φορολογική δικαιοσύνη και τη δημιουργία εκατομμυρίων θέσεων εργασίας για μια οικολογική μετάβαση· τα κοινωνικά δικαιώματα πρέπει να αποκατασταθούν, η φτώχεια και η ανασφάλεια με πρώτα θύματα τις γυναίκες είναι τα θύματα-πρέπει να καταπολεμηθούν· η ελευθερία των συλλογικών διαπραγματεύσεων πρέπει να είναι απολύτως σεβαστή· μια πιο δίκαιη και αληθινά δημοκρατική κοινωνία είναι τώρα εφικτή.

Αποτελεί κοινή πεποίθηση ότι ο συγκεντρωτισμός της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας (από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το

Ευρωπαϊκό Συμβούλιο) περιορίζει την αποτελεσματικότητα των εθνικών κινητοποιήσεων- γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό να οικοδομήσουμε χωρίς καυθστέρηση τις βάσεις ενός γνήσιου ευρωπαϊκού κοινωνικού κινήματος. Το πρόγραμμα βασίζεται στην ανάπτυξη εθνικών ή τοπικών συνασπισμών σε όλη την Ευρώπη και μια σειρά κινητοποιήσεων.

Η ημέρα απεργιών και δράσεων που έγιναν στις 14 Νοεμβρίου από συνδικάτα στην Πορτογαλία, την Ισπανία, την Ιταλία, την Ελλάδα, τη Μάλτα και την Κύπρο και στηρίχτηκε από την ΣΕΣ (λίστα δράσεων www.etuc.org/a/10446) και συνδικάτα και κοινωνικά κινήματα σε πολλές χώρες, είναι προφανώς η πρώτη πραγματική προοδευτική κινητοποίηση στην οποία κάλεσαν οι οργανώσεις μέλη της πρωτοβουλίας για την Εναλλακτική Σύνοδο. Πρόκειται για ένα ιστορικό γεγονός, την πρώτη διεθνική απεργία στην ιστο-

ρία της Ευρώπης.

Η «Εαρινή Σύνοδος Κορυφής», τον Μάρτιο του 2013, στην οποία η ΕΕ θα ορίσει τις πολιτικές της προτεραιότητες για το έτος αυτό, θα δώσει την ευκαιρία να γίνουν εκδηλώσεις διαμαρτυρίες στις Βρυξέλλες ή και σε όλη την Ευρώπη. Πολλές άλλες δράσεις έχουν επίσης προγραμματιστεί (βλ. την τελική Διακήρυξη της *Φλωρεντίας 10+10* παρακάτω, καθώς και στο www.firenze1010.eu).

Μέχρι τα μέσα Δεκεμβρίου, οι εμπλεκόμενες, πολλές, οργανώσεις θα επιβεβαιώσουν τη συμμετοχή τους και καθορίσει το βασικό πρόγραμμα κινητοποιήσεών τους, συγκλίνοντας προς την Εναλλακτική Σύνοδο που θα γίνει στις αρχές Ιουνίου.

- Εναλλακτική Σύνοδος: Σύνοδος των λαών και των εναλλακτικών λύσεων. Οικοδομώντας ένα κοινωνικό κίνημα για μια κοινωνική, οικολογική και δημοκρατική Ευρώπη.

Επικοινωνία και περισσότερες πληροφορίες:

www.altersummit.eu
info@altersummit.eu

Αποτέλεσμα και συνέχεια

Φλωρεντία 10+10

Η συνέλευση Φλωρεντία 10+10 που ξεκίνησε και οργανώθηκε από τα κοινωνικά κινήματα, έγινε 10 χρόνια μετά το πρώτο κοινωνικό φόρουμ στη Φλωρεντία.

Κατά τη διάρκειά της έγιναν πολλά σεμινάρια, συναντήσεις σύγκλισης απόψεων και συζητήσεις που αφορούσαν πέντε θεματικούς άξονες: Δημοκρατία / Χρηματιστικό κεφάλαιο, χρέος, λιτότητα / Εργασία και κοινωνικά δικαιώματα / Κοινά αγαθά και δημόσιες υπηρεσίες / Η Ευρώπη στη Μεσόγειο και τον κόσμο.

Δημιουργήθηκαν επίσης δίκτυα και καμπάνιες, μεταξύ αυτών το νεότευκτο *Ευρωπαϊκό Δίκτυο Προοδευτικών Οικονομολόγων* στο οποίο συμμετέχει και το *transform!Ευρώπη* (βλ. το αντίστοιχο δελτίο τύπου παρακάτω).

Έγιναν επίσης τα πρώτα βήματα μιας εκστρατείας αλληλεγγύης που προτάθηκε από έλληνες ακτιβιστές με τίτλο «Αλληλεγγύη σε όλους»-μια έκκληση για υποστήριξη και συνεργασία με ελληνικές κινηματικές πρωτοβουλίες αλληλεγγύης, καθώς και την οργάνωση ιατρικής υποστήριξης

(για περισσότερες πληροφορίες στην ιστοσελίδα του *τρανσφόρμ!*· Η επικοινωνήστε με το solidarityforall@gmail.com).

Το *transform! Ευρώπη* οργάνωσε δύο μεγάλες συζητήσεις με την συμμετοχή ακτιβιστών κοινωνικών κινήματων, πολιτικών δρώντων και συνδικαλιστών. Ο τίτλος της πρώτης ήταν «Πώς να επανιδρύσουμε την Ευρώπη; Ποια οικοδόμηση; Ποια πολιτική στρατηγική;» και της δεύτερης «Διάλογος μεταξύ κοινωνικών κινήματων και πολιτικών φορέων: αντι-

μετωπίζοντας τις προκλήσεις της κρίσης». Στη δεύτερη συζήτηση, μεταξύ άλλων, συμμετείχε, για πρώτη φορά, ο Αναπληρωτής Γενικός Γραμματέας της ΣΕΣ, Παρίκ Ιτσέρτ (για περισσότερες πληροφορίες βλ. την τελευταία ειδική έκδοση 13Α του ενημερωτικού μας δελτίου).

Επιπλέον έγινε ένα κοινό εργαστήριο με τίτλο «Πώς να αντιπαρατεθούμε στην ακροδεξιά», σε συνεργασία

με το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ και το Δίκτυο Πράγα Άνοιξη 2, στο οποίο συμμετείχαν ακτιβιστές από όλη την Ευρώπη.

Στο χώρο των εκδηλώσεων υπήρχε τραπέζι με υλικά του *transform! Ευρώπη*, του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς και του *transform! Ιταλία* (μέλος του δικτύου) το οποίο μάλιστα παρουσίασε την ιταλική έκδοση του 10 τεύχους του περιοδικού του *trans-*

form! με τίτλο “Democrazia: una sfida per l’Europa”.

Δείτε παρακάτω την έκκληση για μια κοινή δράση και τον προτεινόμενο οδικό χάρτη που προέκυψε από την **τελική συνεδρίαση με στόχο τη σύγκλιση σε κοινούς στόχους** του φόρουμ *Φλωρεντία 10+10*, καθώς και το δελτίο τύπου του νεοϊδρυθέντος **Ευρωπαϊκού Δικτύου Προοδευτικών Οικονομολόγων**.

Φλωρεντία 10+10 Τελική διακήρυξη

«Ενώνουμε τις δυνάμεις μας για Ευρώπη που θα ανήκει σε όλους– Η δημοκρατία μας απέναντι στη λιτότητά τους»

Περισσότεροι από 4000 άνθρωποι, 300 δίκτυα και οργανώσεις από 28 χώρες της Ευρώπη και πέραν αυτής, συναντήθηκαν στην Fortezza da Basso στην Φλωρεντία, από τις 9 μέχρι τις 11 Νοεμβρίου, για να συζητήσουν μεταξύ τους και να σχεδιάσουν από κοινού την στρατηγική για μια άλλη Ευρώπη. Έγιναν πάνω από 100 συνεδριάσεις, δημιουργήθηκαν πολλά νέα δίκτυα και άρχισαν νέες καμπάνιες.

Στη *Φλωρεντία 10+10* συμμετείχαν κοινωνικές οργανώσεις, κοινωνικά κινήματα, συνδικάτα και πολίτες που αντιδρούν στη λιτότητα και το χρέος και κινητοποιούνται για τα φυσικά και κοινωνικά κοινά αγαθά, τα κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα, τη δημοκρατία, την παγκόσμια δικαιοσύνη και ειρήνη, τα θέματα ισότητας των δύο φύλλων, και τα μεταναστευτικά δικαιώματα.

Καλούμε σε μια μόνιμη ευρωπαϊκή κινητοποίηση για να στηρίξουμε τους αγώνες ενάντια στην κρίση και

για να οικοδομήσουμε ένα μέλλον για όλους και όλες στην Ευρώπη και τον κόσμο. Η κινητοποίηση περιλαμβάνει τόσο συγκλίσεις όσο και αποκεντρωμένες δράσεις.

Η πρώτη ενοποιητική πρωτοβουλία προς μια πανευρωπαϊκή σύγκλιση ήταν οι γενικές απεργίες και κινητοποιήσεις ενάντια στην λιτότητα που έγιναν στις 14 Νοεμβρίου 2012 σε πολλές χώρες της Ευρώπης.

Με αφορμή την Εαρινή Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ, η οποία θα γίνει στις Βρυξέλλες στις 23 Μαρτίου, προτείνουμε μια κοινή ημέρα δράσης. Η μορφή και η τελική έκκληση για τη συμμετοχή σ’ αυτήν την κοινή κινητοποίηση θα συζητηθεί και θα συμφωνηθεί τους επόμενους μήνες με μια ανοιχτή και συμμετοχική διαδικασία.

Καλούμε στην υιοθέτηση των παρακάτω δράσεων και κινητοποιήσεων:

- 18 Δεκεμβρίου 2012: Παγκόσμια Ημέρα Μεταναστών

- 23-27 Ιανουαρίου 2013: Δράση εναντίον της χρηματιστοποίησης της ζωής και των κοινών αγαθών (δράσεις εναντίον των τραπεζών)
- 8 Μαρτίου 2013: Ευρωπαϊκή δράση για τη γυναικεία χειραφέτηση κατά της λιτότητας και του χρέους
- 26-30 Μαρτίου 2013: Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στην Τυνησία
- Μάιος 2013: Blockupy στην Φρανκφούρτη
- 7-9 Ιουνίου 2013 (πρόταση): Εναλλακτική Σύνοδος στην Αθήνα
- Ιούνιος 2013: Αντισύνοδος κατά τη διάρκεια της συνάντησης των G8 στο Ηνωμένο Βασίλειο
- Συγκεκριμένες δράσεις αλληλεγγύης για την υποστήριξη όσων έχουν πληγεί από τα μέτρα λιτότητας καθώς και των θυμάτων ρατσιστικής βίας και κακοποίησης

Οι οργανώσεις και τα κινήματα μπορούν να αποφασίσουν τις δράσεις στις οποίες θα συμμετάσχουν

και τους τρόπους που θα το κάνουν. Οι αναφορές από τους 5 θεματικούς τομείς και άλλα κείμενα να σταλούν

στο info@firenze1010.eu προκειμένου να αναρτηθούν στην ιστοσελίδα www.firenze1010.eu.

Κοινή έκκληση για μια άλλη οικονομική πολιτική στην Ευρώπη

Δελτίο τύπου, 9 Νοεμβρίου 2012

Το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Προοδευτικών Οικονομολόγων δημιουργήθηκε στην συνάντηση του φόρουμ *Φλωρεντία 10+10*, με πρωτοβουλία των ομάδων *Euromemorandum*, *Economistes Atterres* από την Γαλλία, *Sbilanciamoci!* από την Ιταλία, και *Another Road for Europe*, στις οποίες προστέθηκαν και άλλες ομάδες οικονομολόγων και δεξαμενές σκέψης, όπως οι *Ecospheres* από το Βέλγιο, *econoNuestra* από την Ισπανία, *Transnational Institute (TNI)*, *Δίκτυο Κριτικής Πολιτικής Οικονομίας*, *transform! Ευρώπη* και πολλές άλλες οργανώσεις.

Το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Προοδευτικών Οικονομολόγων συνέταξε το παρακάτω κείμενο που αναφέρεται στις εναλλακτικές πολιτικές προτάσεις για την Ευρώπη και θα συμμετάσχει στις πρωτοβουλίες και στις εκδηλώσεις που θα προκύψουν από την *Φλωρεντία 10+10*.

«Το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Προοδευτικών Οικονομολόγων συγκεντρώνει ομάδες οικονομολόγων και άλλων ερευνητών, ινστιτούτα και συμμαχίες της κοινωνίας των πολιτών που επικρίνουν τις κυρίαρχες οικονομικές και κοινωνικές πολιτικές οι οποίες έχουν οδηγήσει την Ευρώπη στην τρέχουσα κρίση.

Επιδιώκουμε να προωθήσουμε μια πανευρωπαϊκή συζήτηση για τις εναλλακτικές πολιτικές που θα βασίζεται στα έξι σημεία που ακολουθούν:

1. Οι πολιτικές λιτότητας πρέπει να αναστραφούν και οι αυστηροί όροι δανεισμού που επιβάλλονται στις χώρες οι οποίες λαμβάνουν χρήματα για την αντιμετώπιση εκτάκτων αναγκών πρέπει να αναθεωρηθούν ριζικά, ξεκινώντας από την Ελλάδα. Οι επικίνδυνοι περιορισμοί του

«δημοσιονομικού συμφώνου» πρέπει να αφαιρεθούν ώστε οι χώρες να μπορούν να διατηρήσουν τις δημόσιες δαπάνες, την κοινωνική πρόνοια και τους μισθούς ενώ η ΕΕ πρέπει να αναλάβει έναν μεγαλύτερο ρόλο στην αύξηση της ζήτησης, προωθώντας την πλήρη απασχόληση και χαράζοντας μια νέα πορεία βιώσιμης και δίκαιης προόδου. Οι ευρωπαϊκές πολιτικές πρέπει να μειώσουν τις τρέχουσες ανισοροπίες στα ισοζύγια τρεχουσών συναλλαγών υποχρεώνοντας και τις πλεονασματικές χώρες να συμμορφωθούν σ' αυτή την κατεύθυνση.

2. Οι πολιτικές πρέπει να ευνοούν μια ανακατανομή η οποία θα μειώσει τις ανισότητες και να κινηθούν προς μια φορολογική εναρμόνιση, βάζοντας τέλος στον φορολογικό ανταγωνισμό με μετατόπιση της φορολογικής επιβάρυνσης από την εργασία στα κέρδη και στον πλούτο. Οι πολιτικές πρέπει να ενισχύουν ευνοούν τις δημόσιες υπηρεσίες και την κοινωνική προστασία. Πρέπει να στηριχθούν η εργασία και οι συλλογικές διαπραγματεύσεις: τα εργασιακά δικαιώματα αποτελούν βασική συνιστώσα των ευρωπαϊκών δημοκρατικών δικαιωμάτων.

3. Κατά την αντιμετώπιση της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης που χαρακτηρίζεται από την αλληλεπίδραση της τραπεζικής κρίσης με την κρίση δημόσιου χρέους – η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα πρέπει να δράσει στις αγορές κρατικών ομολόγων ως δανειστής έσχατης καταφυγής. Το πρόβλημα του δημόσιου χρέους πρέπει να επιλυθεί με κοινή ευθύνη της ευρωζώνης: το χρέος πρέπει να αξιολογηθεί μέσα από μια διαδικασία δημοσίου ελέγχου.

4. Είναι αναγκαία η ριζοσπαστική συρρίκνωση του χρηματοπιστωτικού τομέα με ένα φόρο επί των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, την εξάλειψη των κερδοσκοπικών χρηματοπιστωτικών δραστηριοτήτων και τον έλεγχο των κινήσεων κεφαλαίου. Το οικονομικό σύστημα πρέπει να τεθεί υπό κοινωνικό έλεγχο: πρέπει να μετασχηματιστεί ώστε να προωθεί τις κοινωνικές και περιβαλλοντικές βιώσιμες παραγωγικές επενδύσεις και την απασχόληση.

5. Η θεμελιώδης οικολογική μεταστροφή της οικονομίας θα συμβάλει στην έξοδο από την ευρωπαϊκή κρίση. Η Ευρώπη πρέπει να μειώσει το οικολογικό της αποτύπωμα και τη χρήση ενέργειας και φυσικών πόρων. Οι πολιτικές της πρέπει να ενισχύσουν νέους τρόπους παραγωγής και κατανάλωσης. Ένα μεγάλο επενδυτικό πρόγραμμα που θα προωθή τη βιωσιμότητα μπορεί να δημιουργήσει θέσεις εργασίας υψηλής ποιότητας, διευρύνοντας τις ικανότητες σε νέους καινοτόμους τομείς και αυξάνοντας τις δυνατότητες σε νέους καινοτόμους τομείς σε τοπικό επίπεδο, ιδιαίτερα στα δημόσια αγαθά.

6. Η δημοκρατία στην Ευρώπη πρέπει να επεκταθεί σε κάθε επίπεδο. Η Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να μεταρρυθμιστεί και η συγκέντρωση της εξουσίας στα χέρια κάποιων κρατών και ανεξέλεγκτα θεσμικά όργανα που έγινε κατά τη διάρκεια της κρίσης πρέπει να αντιστραφεί. Ο στόχος είναι να επιτευχθεί μεγαλύτερη συμμετοχή των πολιτών, ένας μείζων ρόλος για το ευρωπαϊκό νοβούλιο και ένα πολύ σημαντικότερος δημοκρατικός έλεγχος βασικών αποφάσεων.

Αντιμέτωπη με τον κίνδυνο κατάρρευσης, η Ευρώπη πρέπει να αλλάξει τις πολιτικές της. Είναι αναγκαία μια συμμαχία μεταξύ της κοινωνίας των πολιτών, των συνδι-

κάτων, των κοινωνικών κινημάτων και των προοδευτικών πολιτικών δυνάμεων που θα βγάλει την Ευρώπη από την κρίση για την οποία ευθύνεται ο νεοφιλελευθερισμός και

το χρηματοπιστωτικό σύστημα. Το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Προοδευτικών Οικονομολόγων επιδιώκει να συμβάλει σε αυτήν την αλλαγή.»

Περισσότερες πληροφορίες

anotherroadforeurope@gmail.com

atterres@gmail.com

Ομιλία του Χάρη Γολέμη στη συνάντηση Φλωρεντία 10+10

Αντιμετωπίζοντας την πρόκληση της κρίσης

Για τον διάλογο μεταξύ κοινωνικών κινημάτων και πολιτικών δρώντων

Θα προσπαθήσω να εξετάσω το ζήτημα της ανάγκης διεύρυνσης της συνεργασίας μεταξύ κοινωνικών κινημάτων και πολιτικών δρώντων για μια προοδευτική έξοδο από την κρίση, στην Ευρώπη, ξεκινώντας από το εθνικό επίπεδο.

Αυτή η επιλογή βασίζεται στην άποψη, που ενισχύθηκε από τις εξελίξεις στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων ετών, ότι η ανάληψη της πολιτικής εξουσίας σε μια ευρωπαϊκή χώρα-ιδιαίτερα της ευρωζώνης-είναι αναγκαία, αλλά όχι επαρκής, συνθήκη για την επανίδρυση της Ευρώπης που είναι ο μόνος τρόπος για να αποφευχθεί η κοινωνική καταστροφή, ο αντιδημοκρατικός αυταρχισμός και η αύξηση του εθνικισμού, του ακροδεξιού εξτρεμισμού, ακόμα και του φασισμού.

Η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις ελληνικές εκλογές του Ιουνίου 2012 και ο σχηματισμός μιας κυβέρνησης της ριζοσπαστικής αριστεράς αποφασισμένης να απειθαρχήσει στις νεοφιλελεύθερες εντολές της τρόικας, θα είχε οδηγήσει μια πραγματική πολιτική αλλαγή, σε ένα ρήγμα στο νεοφιλελεύθερο οικοδόμημα της ΕΕ. Η πιθανή μόλυνση άλλων κρατών της ΕΕ από την επιτυχία μια, μέχρι πρόσφατα, μικρής πολιτικής δύναμης σε μια μικρή χώρα του ευρωπαϊ-

κού Νότου (που δυστυχώς δεν ήρθε) θα μπορούσε να σημάνει την αρχή μιας πραγματικής αλλαγής στην Ευρώπη και τον κόσμο.

Μετά από αυτές τις αρχικές δηλώσεις, κάποιοι φίλοι και σύντροφοι θα μπορούσαν να σκεφτούν ότι, τονίζοντας τη σημασία του «εθνικού» και του «πολιτικού», μετατρέπηκα σε έναν «αντι-ευρωπαϊκό κομματικό γραφειοκράτη» και ότι εν πάση περιπτώσει η παρέμβασή μου ουδεμία σχέση έχει με τον τίτλο και τον στόχο αυτής της συζήτησης, με τη συνάντησή μας εδώ στη Φλωρεντία και με τη διαδικασία της *Εναλλακτικής Συνόδου*.

Φυσικά δεν συμβαίνει αυτό. Η πρόθεσή μου ήταν να χρησιμοποιήσω την περίπτωση της Ελλάδας ως ένα ενδιαφέρον παράδειγμα μιας επιτυχημένης «συνάντησης» μεταξύ κοινωνικών και πολιτικών δρώντων, που θα μπορούσε να και θα έπρεπε να υπάρξει και σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Χρησιμοποίησα τη λέξη «συνάντηση» σε εισαγωγικά, έτσι ώστε να μην υπάρξει κάποια παρεξήγηση ότι έγινε κάποιος «διάλογος» γύρω από ένα τραπέζι μεταξύ εκπροσώπων κομμάτων, συνδικάτων και *αγανακτισμένων*.

Αυτό που πράγματι συνέβη ήταν ότι οι δράσεις αντίστασης στις πολιτικές διαδοχικών ελληνικών κυβερνήσεων και της τρόικας που προ-

έρχονταν γενικά από το λαό, καθώς και από τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, αν και αυθόρμητες ή ανεξάρτητες και αυτόνομες, συνέκλιναν σε λίγο-πολύ κοινούς στόχους, ως εάν οδηγούνταν από το «αόρατο χέρι της ιστορίας». Αυτή η κοινή πορεία διευκολύνθηκε βέβαια από το γεγονός ότι ένας σημαντικός αριθμός των μελών ορισμένων πολιτικών κομμάτων είτε ήταν στενά συνδεδεμένοι με τα συνδικάτα είτε συμμετείχαν ενεργά στα κοινωνικά κινήματα, ακολουθώντας την παράδοση ενός τμήματος της ελληνικής ριζοσπαστικής πολιτικής αριστεράς, στο οποίο περιλαμβάνεται ο ΣΥΡΙΖΑ.

Για να γίνω πιο συγκεκριμένος, θα ήθελα να επισημάνω ότι το εντυπωσιακό 27% του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές του Ιουνίου 2012 δεν ήταν ένα αυτόματο αποτέλεσμα της κρίσης και των πολιτικών ακραίας λιτότητας. Ήταν το τέλος μιας διαδικασίας, πολύ συμπεκνωμένης χρονικά, που άρχισε με ένα κύμα κοινωνικής αναταραχής σε όλη τη χώρα και ειδικότερα στην Αθήνα και τις μεγάλες πόλεις, αλλά και γενικών απεργιών, καταλήψεων εργοστασίων και δημόσιων κτιρίων, διαδηλώσεων και πράξεων πολιτικής ανυπακοής, όπως τα ad hoc κινήματα «δεν πληρώνω» (τα διόδια, τα αυξημένα εισιτήρια στα μέσα

μεταφοράς, τους λογαριασμούς του ηλεκτρικού κλπ). Ήταν αυτές οι δράσεις, στις οποίες μετείχαν συνδικαλιστές, ακτιβιστές κομμάτων και κοινωνικών κινημάτων και απλοί άνθρωποι, που ανάγκασαν τον Παπανδρέου να δώσει τη θέση του στον μη εκλεγμένο τεχνοκράτη Παπαδήμο, που κι αυτός με τη σειρά του αναγκάστηκε να παραιτηθεί και προκηρύξει τις εκλογές του Μαΐου 2012. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, το «κοινωνικό» έπαιξε τον κύριο ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις.

Το γεγονός ότι μετά από αυτές τις εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ αρνήθηκε να συμμετάσχει σε μια κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» (λαμβάνοντας υπόψη του και παλιές, δυσάρεστες εμπειρίες άλλων αριστερών κομμάτων σε άλλους καιρούς και άλλες χώρες), και να συμμορφωθεί στις απαιτήσεις της τρόικας, ήταν η αιτία της προκήρυξης νέων εκλογών που, όπως είπα προηγουμένως, θα μπορούσαν να είχαν αλλάξει την πορεία των ευρωπαϊκών εξελίξεων. Αυτή τη δεύτερη περίοδο, δηλαδή στο διάστημα μεταξύ των δύο εκλογών, το «πολιτικό» ήταν πιο σημαντικό από το «κοινωνικό».

Η αναφορά μου στην ελληνική εμπειρία έγινε για να δείξω τη σημασία της «συνάντησης» και της συνεργασίας κοινωνικών και πολιτικών δρώντων και δεν είχε σκοπό, βέβαια, να χρησιμοποιηθεί σαν μοντέλο για άλλες ευρωπαϊκές χώρες ή για ένα ευρωπαϊκό μοντέλο συνεργασίας μεταξύ κοινωνικών και πολιτικών δρώντων. Ο τρόπος μιας συνειδητής και προσεκτικής προετοιμασίας του εδάφους για μια ευρεία σύγκλιση σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι το θέμα που αρχίσαμε να συζητούμε εδώ στη Φλωρεντία και θα είναι στο κέντρο των προσπαθειών μας την επόμενη περίοδο.

Σ' αυτό το σημείο, θα ήθελα να επιστρέψω στην αρχική μου θέση για το ρόλο που παίζει το «εθνικό» και το «πολιτικό» στην επανίδρυση της Ευρώπης, ξεκαθαρίζοντας τον υπαινιγμό που εξέφρασα στην αρχή περί αναγκαιών και επαρκών συνθηκών. Ουδμία πολιτική επιτυχία σε μια μόνη ευρωπαϊκή χώρα μπορεί να είναι βιώσιμη αν δεν την ακολουθήσουν, σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα, ανάλογες επιτυχίες σε άλλες χώρες που, με τη σειρά τους, θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην προ-

αναφερθείσα επανίδρυση. Η δυνατότητα ύπαρξης μιας προοδευτικής νησίδας σε ένα αντιδραστικό αρχιπέλαγος δεν είναι πλέον δυνατή.

Τέλος και για να αποφυγώ κάθε παρεξήγηση, πρέπει να πω ότι για μερικούς από εμάς ο κύριος σκοπός είναι να οικοδομήσουμε μια ευρωπαϊκή ριζοσπαστική συλλογικότητα, που θα είναι συμπληρωματική και όχι ανταγωνιστική προς αντίστοιχες εθνικές συλλογικότητες στον κοινό αγώνα μας για τον κοινωνικό μετασχηματισμό. Γι' αυτό το λόγο η ευρεία συμμαχία και συνεργασία κοινωνικών και πολιτικών δρώντων σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι απολύτως αναγκαία στη σημερινή κρίση. Γι' αυτό το λόγο στηρίζουμε ολόθερμα την διαδικασία της *Εναλλακτικής Συνόδου*, Και γι' αυτό το λόγο θα ήμασταν ευτυχείς να φιλοξενήσουμε μια μεγάλη εκδήλωση στην Αθήνα το επόμενο καλοκαίρι.

Ο Χάρης Γολέμης είναι οικονομολόγος, Διευθυντής του Ινστιτούτου Νίκος Πουλαντζάς (Αθήνα), νομικός εκπρόσωπος του transform! Ευρώπη και μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ.

Ημέρα δράσης της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (ΣΕΣ) στις 14 Νοεμβρίου

Σημείο καμπής;

Ρίχαρντ Ντέτγιε, περιοδικό «Sozialismus»

Στις 14 Νοεμβρίου-στα μέσα της εβδομάδας- έγινε κάτι καινούργιο. Ξεκινώντας από την Ισπανία και την Πορτογαλία, συνδικαλιστές στην Ιταλία, Ελλάδα, Γαλλία και Βέλγιο σταμάτησαν να δουλεύουν.

Ήταν μια συντονισμένη «ημέρα δράσης και αλληλεγγύης», που ομοιά της δεν έχει γίνει ποτέ στην Ευρώπη. Μια μέρα αντίστασης ενάντια στα σχέδια αναδιάρθρωσης της Ευρώπης για τα οποία ο Μάριο Ντράγκι, πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, επινόησε τη

σύντομη φράση «Το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο έχει πεθάνει».

Το υπόβαθρο τριών διαδικασιών μετασχηματισμού πίσω από αυτές τις εξελίξεις

1. Για τρία χρόνια τώρα, η οικονομική και πολιτική ζωή της Ευρώπης φέρει το στίγμα της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής αγοράς και της οικονομικής κρίσης. Αντί να αντιμετωπίσει την συρρίκνωση του κοινωνικού πλούτου μετά το βάθεμα της κρίσης το καλοκαίρι του 2009, η Ευρωπαϊκή Νομισματική Ένωση

βρίσκεται, από το δεύτερο τρίμηνο του 2012, σε μια νέα φάση της κρίσης. Η πλειοψηφία του πληθυσμού πληρώνει αυτή τη νέα κρίση τοις μετρητοίς με την κοινωνική της ύπαρξη. Η ανεργία φτάνει το 25% στην Ελλάδα και την Ισπανία και πάνω από το 15% στην Ιρλανδία και την Πορτογαλία-τα υψηλότερα ιστορικά επίπεδα. Αλλά ακόμα και το ποσοστό ανεργίας 35%-55% στις των νεότερες γενιές είναι μόνο η κορυφή του κοινωνικοοικονομικού παγόβουνου εξ αιτίας του οποίου οι μελλοντι-

κές προοπτικές τους είναι καταδικασμένες· στις χώρες που έχουν πληγεί από την ευρωπαϊκή κρίση, οι προσδοκίες για μια σίγουρη ζωή με δουλειές που δεν θα είναι επισφαλείς, προσωρινές και που δεν παρέχουν κάποια εγγύηση σταθερότητας, περιορίζονται μόνο σε μια μειοψηφία των παραδοσιακών ελίτ.

2. Ταυτόχρονα, το θερμομέτρο των επανακαθορισμών της τρέχουσας κρίσης, δηλαδή η εξέλιξη του δημόσιου χρέους, είναι έντονα στραμμένο προς τα επάνω. Στην Ισπανία και την Πορτογαλία το χρέος από το 2008 έχει αυξηθεί περίπου 50 μονάδες φτάνοντας στο 90,7%, ενώ η αύξηση στην Πορτογαλία και την Ελλάδα ήταν 60 μονάδες με τα αντίστοιχα ποσοστά χρέους να φτάνουν στο 119% και στο 171%. Και αυτό συμβαίνει με μια σκληρή λιτότητα που σε δημοκρατικές συνθήκες - πέραν δηλαδή του πειράματος που εφάρμοσαν τα Παιδιά του Σικάγου στη Χιλή του Πινοσέτ-δεν αναφερόμαστε εδώ στο ιστορικό εργαστήρι των Παιδιών του Σικάγου στη Χιλή- ούτε η Μάργκαρετ Θάτσερ ούτε ο Ρόναλντ Ρήγκαν θα είχαν φανταστεί.

3. Η διαχείριση του ευρωπαϊκού χρέους γίνεται σε μεγάλο βαθμό με μη δημοκρατικούς τρόπους. Η Συμφωνία Έξι Κατευθύνσεων (Six Pact), το Ευρωπαϊκό Εξάμηνο για το συντονισμό της οικονομικής πολιτικής (European Semester) και το Δημοσιονομικό Σύμφωνο έχουν δημιουργήσει διαδικασίες οι οποίες τα επόμενα χρόνια θα κωδικοποιηθούν θεσμικά με έναν ευρω-υπουργό οικονομικών και μια ευρω-οικονομική κυβέρνηση που θα νομιμοποιηθούν μέσω μιας «συνέλευσης». Το σύντομο διάλειμμα των «τεχνικών υπουργικών συμβουλίων» στην Ελλάδα και την Ιταλία θα καταλήξουν να μην είναι παρά μια πειραματική φάση ενός πανευρωπαϊκού καθεστώτος λιτότητας που οδηγεί σε έναν αυταρχικό καπιταλισμό. Αυτό το καθεστώς βασίζεται σε κοινωνικούς και πολιτικούς διαχωρι-

σμούς που στα ΜΜΕ εμφανίζονται ότι ισχύουν μεταξύ μιας μεσογειακής «περιφέρειας» και ενός «ευρωπαϊκού πυρήνα» με κέντρο την Γερμανία. Ωστόσο πολύ σημαντική είναι η εξέλιξη της κατάστασης στη Γαλλία και την Ιταλία. Στην πρώτη χώρα, ο σοσιαλδημοκράτης πρόεδρος των σοσιαλδημοκρατών πέφτει στις δημοσκοπήσεις εξαιτίας της αδιάφορης ατζέντας του, ενώ στη δεύτερη θα γίνουν νέες εκλογές την άνοιξη του 2013.

Σ' αυτή την κατάσταση, η «Ημέρα Δράσης και Αλληλεγγύης» της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (ΣΕΣ) θα μπορούσε να αποτελέσουν ένα αποφασιστικό σημείο καμπής. Τα ΜΜΕ αντιμετώπισαν πολύ θετικά αυτό το γεγονός στα δελτία ειδήσεων, υποστηρίζοντας ότι με τη συγκεκριμένη δράση η αλληλεγγύη άφησε το στίγμα της στη ευρωπαϊκή συνδικαλιστική ζωή. Αυτό ισχύει ακόμα και στις χώρες στις οποίες ο ακρωτηριασμός του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου - οι λέξεις -το μότο είναι «σύνταξη στα 67»- έγινε εξ αρχή υπό την αιγίδα της ΕΕ. Δεν έχουν υπάρξει σημαντικές σαφείς πολιτικές των ευρωπαϊκών συνδικάτων κατά τα τελευταία πέντε χρόνια της ευρωπαϊκής κρίσης και των πολιτικών της αυξανόμενης λιτότητας. Παρ' όλα αυτά, με μια συνετή πολιτική των συνδικάτων αυτή η κατάσταση μπορεί να αλλάξει.

Τα θεμέλια μπήκαν στις 14 Νοεμβρίου
Στην Ισπανία και την Πορτογαλία, μια 24ωρη γενική απεργία παρέλυσε όλη την δημόσια ζωή; όχι μόνο την κίνηση, το ταχυδρομείο, τον εκπαιδευτικό τομέα και τα νοσοκομεία αλλά επίσης και την βιομηχανία όπως τα εργοστάσια VW- Seat, Opel, και Nissan στην Ισπανία; στην Πορτογαλία ήταν η τρίτη, στην Ισπανία η δεύτερη τέτοια απεργία φέτος. Μόνο στην Μαδρίτη και την Βαρκελώνη περίπου 2 εκατομμύρια άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους. Η Ελλάδα μετά από δυο μέρες γενικής απεργίας

την πρώτη εβδομάδα lay down δουλειά για τρεις ώρες την ημέρα. Στο Βέλγιο οι σιδηροδρομικές υπηρεσίες σακατεύτηκαν και στην Ιταλία το CGIL κάλεσε σε τέσσερις ώρες στάματα εργασίας;στη Γαλλία η διαμαρτυρία έγινε με το σύνθημα “για την εργασία και αλληλεγγύη- ενάντια στα μέτρα λιτότητας”. Και στη Γερμανία δράσεις αλληλεγγύης έλαβαν χώρα στην Στουτγκάρδη, Βερολίνο, Φρανκφούρτη, Κάσσελ και Μόναχο. Στις 10 Οκτωβρίου πάνω από 100.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στην Μεγάλη Βρετανία ενάντια στις πολιτικές των Τοριλμπς; το ETUC έχει ανακοινώσει μια “γενική απεργία”.

Αυτό βεβαίως δεν κατάργησε τον διαχωρισμό των κινημάτων ευρωπαϊκών συνδικάτων -μια γραμμή η οποία δεν λειτουργεί μεταξύ νικητών του ανταγωνιστικού συναιτεριστικού καθεστώτος και των χρεωμένων κρατών, αλλά επίσης μεταξύ εθνικών συνδικαλιστικών ενώσεων. Αλλά θα μπορούσε να γίνει η αρχή μιας νέας αφήγησης μέσα στο κίνημα ευρωπαϊκών συνδικάτων. Οι συντεταγμένες έχουν αλλάξει: όποιος είναι εναντίον του απολυταρχικού μοντέλου κοινωνικοποίησης α λα δημοσιονομικού συμφώνου, θα πρέπει επίσης να ζεσταθεί για την επανίδρυση νέας Ευρώπης οικονομικά και δημοκρατικά βασισμένης.

Τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό, προς αυτό το τέλος, η εννοιολογική εργασία για τη θεμελίωση μιας δημοκρατικής Ευρώπης είναι πρ'οκλήση. Μόνο λίγες μέρες πριν τις 14 Νοεμβρίου, 4000 αντιπρόσωποι των οργανώσεων της κοινωνίας πολιτών συναντήθηκαν στην Φλωρεντία για μια ανταλλαγή και συμφώνησαν, ανάμεσα σε άλλα, σε μια εναλλακτική σύνοδο τον Ιούνιο 2013 η οποία θα γίνει στην Ελλάδα- μια σύνοδο στην οποία θα ολοκληρωθεί μια εναλλακτική ατζέντα ενάντια στην φορολογική δικτατορία της κρίσης της διεύθυνσης της ΕΕ.

Βέβαια ο χρονικός ορίζοντας αυτής

της εναλλακτικής ατζέντας για μια δημοκρατική Ευρώπη είναι σύντομος. Μέσα σε δύο χρόνια, η Μέρκελ/Schauble θα θέλουν να δουν να έχει εμφυτευτεί η “Νέα Ευρώπη”.

Η 14 Νοεμβρίου πρέπει να γίνει η αρχή μιας ατζέντας της Ευρώπης σε αλληλεγγύη μεταξύ των συνδικάτων και άλλων οργανώσεων της κοινωνίας πολιτών. Το έργο δεν είναι

εύκολο; πέρα από την αντι-ατζέντα, είναι υψίστης σημασίας να ασχοληθούμε με μια συμφωνία σχετικά με τους τρόπους με τους οποίους η εργασία από τον Βορρά προς τον Νότο, από την Δύση προς την Ανατολή, μπορεί να δομηθεί εκ νέου-εν συντομεία, ποια νέα οικονομική τάξη που βασίζεται στην αλληλεγγύη πρέπει να κοιτάζει το ποιος είναι ικανός

να σημαδέψει μια ιστορική αναχώρηση και ανάπτυξη των ανταγωνιστικών στρατηγικών της Λισαβόνας οι οποίες έχουν εδώ και πολύ καιρό αποτύχει.

Αυτό το κείμενο αρχικά είχε δημοσιευτεί στα Γερμανικά.

Η πανευρωπαϊκή γενική απεργία της 14^{ης} Νοεμβρίου: μια από τις σημαντικότερες στιγμές των αγώνων στα χρόνια της κρίσης

Η 14N στην Ελλάδα

του Δημήτρη Καραμάνη, μέλους της Γραμματείας της Νεολαίας του Συνσπισμού

Στην Ελλάδα η 14N σηματοδεύτηκε από διαδηλώσεις στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, που έστειλαν το μήνυμα της αλληλεγγύης στους λαούς της Ισπανίας, της Πορτογαλίας, της Ιταλίας που αγωνίζονται ενάντια στη νεοφιλελεύθερη επίθεση που σαρώνει κεκτημένα και δικαιώματα.

Το Σύνταγμα, ο εμβληματικός χώρος αντίστασης για την αγωνιζόμενη ελληνική κοινωνία, γέμισε από νεαρούς ακτιβιστές και μέλη των νέων του ΣΥΡΙΖΑ που κρατούσαν τεράστιες σημαίες των χωρών του ευρωπαϊκού Νότου. Στον αντίποδα, τα συνδικάτα αν και είχαν αποφασίσει μια συμβολική τρίωρη στάση εργασίας-και όχι απεργία-εν τέλει απουσίαζαν από τις διαδηλώσεις.

Πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι μια εβδομάδα πριν την 14^η Νοεμβρίου, η τρικομματική συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ ψήφισε το νέο πακέτο μέτρων λιτότητας ύψους 19 δις.

Τα συνδικάτα αποφάσισαν 48ωρη πανεργατική απεργία στις 6-7 Νοεμβρίου, τις ημέρες συζήτησης και ψήφησης των μέτρων. Αυτό το διήμερο χαρακτηρίστηκε από τις μαζικές συγκεντρώσεις του λαού σε όλη τη

χώρα και ειδικότερα στην Αθήνα. Η 7^η Νοεμβρίου βρήκε τους δρόμους της Αθήνας γεμάτους από κόσμο που διαδήλωνε ανυποχώρητα ενάντια στα νέα σκληρά μέτρα, έχοντας απέναντι την καταστολή και τα χημικά, καθώς και μια ασύλληπτη νεροποντή.

Ο ΣΥΡΙΖΑ στήριξε τους εργατικούς αγώνες και αντιστάθηκε, μέσα και έξω από τη Βουλή, στο νέο πακέτο λιτότητας. Η πιο σημαντική στιγμή συνέβη όταν οι 71 βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ βγήκαν έξω από το κτήριο της Βουλής, κατά τη διάρκεια της συζήτησης για τα μέτρα, και ενώθηκαν με τον κόσμο που διαδήλωνε στο Σύνταγμα. Το πανό των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ αντανακλούσε το λαϊκό αίσθημα και αποτελούσε το κύριο μήνυμα προς την κυβέρνηση: «Καταστρέψτε τη χώρα. Φύγετε τώρα».

Η Ελλάδα αντιμετωπίζει την προοπτική ενός ακόμα χρόνου ύφεσης της οικονομίας, η ανεργία φτάνει το 26% (και για τους νέους το 58%), τα νέα φορολογικά μέτρα θα συμπίεσουν ακόμα περισσότερο το λαϊκό εισόδημα, οι συλλογικές συμβάσεις καταργούνται και συνεχίζονται οι περικοπές στους τομείς του κοινωνικού κράτους.

Εκτός αυτών, η άνοδος της νεοαριστικής Χρυσής Αυγής έχει δη-

μιουργήσει ένα νέο καθεστώς φόβου και τρομοκρατίας απέναντι σε μετανάστες και κοινωνικούς αγωνιστές. Απέναντι σε αυτή την απειλή το αντιφασιστικό κίνημα αρχίζει να ανασυγκροτείται μέσα από λαϊκές συνελεύσεις και διαδηλώσεις σε κάθε γειτονιά απέναντι στην εγκληματική φασιστική συμμορία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί σήμερα τη μεγαλύτερη ελπίδα του κόσμου της εργασίας, των ανέργων, των φτωχών και της νεολαίας. Ο Αλέξης Τσίπρας δήλωσε πως δεν υπάρχει μέλλον για αυτή την κυβέρνηση και την καταστροφική πολιτική της και γι' αυτό είναι απαραίτητο να γίνουν εκλογές, το συντομότερο δυνατόν, ώστε να σταματήσει η καταστροφή που προκαλούν τα μνημόνια. Όλες οι δημοκοπήσεις του τελευταίου διαστήματος προβλέπουν αδιαμφισβήτητη τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις επόμενες εκλογές.

Σκέψεις για τη κατάσταση στις χώρες Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης (ΚΑΕ) και την ευρωπαϊκή αλληλεγγύη

Η 14N στη Δημοκρατία της Τσεχίας

Γίρι Μάλεκ, SPED, Πράγα

Από κάποια χρονική απόσταση, είναι τώρα δυνατό να εκτιμήσουμε την συμμετοχή των Τσέχων στις πανευρωπαϊκές δράσεις εναντίον της πολιτικής των διαρκώς αυξανόμενων περικοπών και του περιορισμού της δημοκρατίας. Εκφράζονται δύο απόψεις.

Η πρώτη ισχυρίζεται ότι σε διαφορετικές ημερομηνίες συνέβησαν διάφορα γεγονότα: Η 17η Νοεμβρίου είναι μια σημαντική ημέρα στην ιστορία της Τσεχίας για δύο λόγους. Αφ' ενός ανακαλεί στη μνήμη την αντίθεση των φοιτητών και όλης της τσέχικης κοινωνίας στην γερμανική κατοχή το 1939 και τη μετέπειτα ναζιστική καταστολή κατά των φοιτητών, στην οποία η παγκόσμια κοινότητα αντέδρασε κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου με τη διακήρυξη της Διεθνούς Φοιτητικής Ημέρας, που έγινε στο Λονδίνο στις 16 Νοεμβρίου 1941. Αφ' ετέρου την ίδια ημέρα, η Δημοκρατία της Τσεχίας γιορτάζει την επέτειο της λεγόμενης «Βελούδινης Επανάστασης», όταν οι κινητοποιήσεις των φοιτητών στην Πράγα προκάλεσαν αντικαθεστωτικές διαδηλώσεις που κορυφώθηκαν με την πτώση του τσεχοσλαβικού κομμουνιστικού συστήματος το 1989. Βγαίνοντας στους δρόμους στις 17 Νοεμβρίου, οι πολίτες μας συνδέθηκαν με την ευρωπαϊκή αριστερή εκστρατεία.

Η δεύτερη άποψη είναι κατά πάσα πιθανότητα πιο ακριβής. Γενικά, η τσέχικη κοινωνία, και τολμώ να πω οι κοινωνίες σε πολλές άλλες λεγόμενες μετα-κομμουνιστικές χώρες, γενικώς δεν αισθάνονται ότι είναι ενσωματωμένες σε μια ευρωπαϊκή κοινωνία των πολιτών. Ο τσέχικος λαός δεν έχει ανάγκη από μια πανευρωπαϊκή αλληλεγγύη. Έχει ακόμα

την εντύπωση ότι σε μια ενωμένη Ευρώπη τόσο το κράτος όσο και οι πολίτες της Τσεχίας θεωρούνται δεύτερης κατηγορίας από πολλούς στη Δύση. Υπάρχουν πολλοί που αντιμετωπίζονται με έλλειψη κατανόησης από τους δυτικοευρωπαίους εξαιτίας της εξαιρετικά περίπλοκης και ελάχιστα βελτιωμένης κατάστασής τους. Γι' αυτό η αντίδραση των ανθρώπων της Ανατολικής Ευρώπης στις πανευρωπαϊκές εκκλήσεις είναι γενικά χλιαρή· δεν πιστεύουν ότι θα δώσουν λύσεις στα προβλήματά τους.

Επιστρέφοντας στην τσέχικη πραγματικότητα μας, η μεγαλύτερη διαδήλωση, με προσέλευση 20.000, έγινε στην Πράγα. Διαδηλώσεις με σημαντικά λιγότερη συμμετοχή και πολιτικό αντίκτυπο οργανώθηκαν σε άλλα περιφερειακά κέντρα. Οι συγκεντρώσεις στράφηκαν ενάντια στην κυβέρνηση και το σημερινό κατεστημένο. Συγχρόνως, δεν εξέφρασαν μόνο την απόρριψη των μέτρων μείωσης του κόστους, της δημοσιονομικής σταθεροποίησης (τη μείωση του χρέους κάτω από το 3% του ΑΕΠ) και των μεταρρυθμίσεων (του συνταξιοδοτικού συστήματος, της ιατρικής περίθαλψης, της αγοράς εργασίας, της συνεχιζόμενης ιδιωτικοποίησης του δημόσιου τομέα κλπ), αλλά και τη διαφωνία (που υποστηρίζεται από τα δύο τρίτα του πληθυσμού) για την πρωτοφανή «αποκατάσταση» της εκκλησίας. Αυτό αφορά στη μεταβίβαση ιδιοκτησίας που θα μετατρέψει την εκκλησία στον μεγαλύτερο γαιοκτήμονα και δεσμεύει το κράτος να την χρηματοδοτεί με δισεκατομμύρια επί δεκαετίες για την λεγόμενη «αποκατάσταση». Ένα μη αμελητέο μερίδιο της απογοήτευσης της πλειοψηφίας του πληθυσμού προέρχεται από την

«ανίκητη» διαφθορά και την αδυναμία ή την αποστροφή της κυβερνώσας ελίτ να κάνει κάτι για να αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Στην τσέχικη κοινωνία -σε όλα τα στοιχεία της, τις τάξεις της και τις κοινωνικές ομάδες της- υπάρχει μια αυξανόμενη αίσθηση αδικίας και ευνοϊκής μεταχείρισης ορισμένων κοινωνικών ομάδων εις βάρος της πλειοψηφίας και μέσω της υποβάθμισης των δημοκρατικών θεσμών. Κυριαρχεί ένα διαρκώς αυξανόμενο αίσθημα ότι έχει ήδη αποφασιστεί ποιος θα πληρώσει για τις λεγόμενες μεταρρυθμίσεις και ποιος είναι απρόσβλητος.

Τα πολιτικά κόμματα (της αριστεράς), οι σοσιαλδημοκράτες και οι κομμουνιστές, επισήμως δεν πήραν μέρος στη διαδήλωση στην Πράγα-η οποία οργανώθηκε από μια ένωση διαφόρων (κυρίως αριστερών) ομάδων πολιτών μαζί με τα συνδικάτα-παρότι την υποστήριζαν. Στην ομιλία του ο πρόεδρος των συνδικάτων είπε ότι στα συνδικάτα και την κοινωνία δεν υπήρχε διάθεση για γενική απεργία μεταξύ γιατί ο κόσμος ανησυχεί για τις θέσεις εργασίας και την κοινωνική ασφάλιση. Η σχετικά μικρή συμμετοχή οφείλεται, επίσης, στο γεγονός ότι η τυπική απεργιακή κινητοποίηση δεν έχει ισχυρή απήχηση στις μάζες. Ο αντίπαλος σήμερα δεν είναι οι εργοδότες ή οι «καπιταλιστές». Πράγματι αυτή η τάξη είναι συχνά εξίσου απογοητευμένη με την κοινωνική και πολιτική κατάσταση της χώρας. Οι μεγάλες εταιρίες, οι οποίες επίσης αντιπροσωπεύουν τον πυρήνα των συνδικάτων, αντιμετωπίζουν τους εργαζόμενους τους σχετικά καλά. Σε δυσάρεστη θέση είναι κυρίως οι δημόσιες υπηρεσίες και οι εργαζόμενοι σ' αυτές-όχι μόνο οι εργαζόμενοι στην

εκπαίδευση, την ιατρική περίθαλψη, τις κοινωνικές και τις δημόσιες υπηρεσίες αλλά ακόμα και οι αξιωματικοί της πυροσβεστικής και της αστυνομίας. Ωστόσο, η πολιτική τους ισχύ είναι ασύγκριτα πιο αδύναμη. Και πολλοί, δικαιολογημένα, θεωρούν ότι η πολιτική δραστηριότητά τους θα μπορούσε να τους οδηγήσει σε απολύσεις στο πλαίσιο του «εκσυγχρονισμού» του κράτους.

Μετά τις περιφερειακές εκλογές τον Οκτώβριο, σχηματίστηκαν περιφερειακές «κυβερνήσεις». Στις 12 από ένα σύνολο 14 περιφερειών θα ηγηθούν οι σοσιαλδημοκράτες. Σε 10 περιφέρειες η ριζοσπαστική αριστερά, την οποία εκροσώπησαν υποψήφιοι από το Κομμουνιστικό Κόμμα Βοημίας-Μοραβίας, θα μοιραστούν την εξουσία με διάφορους συμμάχους. Η κατάσταση δεν θα είναι εύκολη γιατί

η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση δεν αναμένεται να βοηθήσει τις πορτοκαλο-κόκκινες περιφέρειες. Αντιθέτως, κάθε λάθος της αριστεράς θα αξιοποιηθεί από την κυβερνητική ελίτ και την δεξιά. Στις αρχές Νοεμβρίου, η κυβέρνηση κατάφερε να σταθεροποιήσει τη θέση της στη Βουλή όταν πέτυχε να κλείσει περιέργως συμφωνίες με διάφορους «επαναστάτες» βουλευτές που προέρχονταν από τις τάξεις της, εξασφαλίζοντας πλειοψηφία μιας ή δύο ψήφων με τις οποίες θα μπορούσε να προωθήσει τα σχέδια της. Προς το παρόν, έχει αποτρέψει τις πρόωρες εκλογές και την σχεδόν βέβαιη πρόσβαση της αριστεράς στο κράτος.

Όλη αυτή η περίπλοκη εσωτερική πολιτική κατάσταση αντανακλάται στα γεγονότα που σημάδεψαν την 17η Νοεμβρίου. Άρα υπήρχε λίγος

χώρος για μια ευρωπαϊκή αντίληψη και ευρωπαϊκή αλληλεγγύη. Αυτό δεν είναι καλό και πρέπει να αλλάξει. Αλλά χρειάζεται αλλαγή και από τις δύο πλευρές. Στις λεγόμενες μετακομμουνιστικές χώρες, οι πολίτες πρέπει να πειστούν ότι τα προβλήματα τους θα λύνονται πιο καλά μέσα σε μια ενωμένη αριστερή Ευρώπη. Εν τω μεταξύ, οι «παραδοσιακοί» δυτικοευρωπαίοι χρειάζεται να πειστούν ότι η ήπειρός τους είναι πολύ μεγαλύτερη από όσο νομίζουν και ότι ακόμα και στο τμήμα «πέρα στην Ανατολή» υπάρχουν αδερφοί και αδερφές που μοιράζονται μαζί τους μια πατρίδα την οποία πρέπει να φροντίσουν από κοινού.

Η 14N στην Ιταλία

Ρομπέρτο Μορέα, transform! Ιταλία

Στις 14 Νοεμβρίου η ευρωπαϊκή κινητοποίηση στην Ιταλία έγινε με διαφορετικές εκδηλώσεις σε μεγάλες πόλεις όπως στο Μιλάνο, το Τορίνο, τη Γένοβα και την Ρώμη. Οι διαδηλώσεις ήταν πολυπληθείς. Στην πορεία που έγινε στη Ρώμη, συνυπήρξαν στους δρόμους τα συνδικάτα που συμμετείχαν στη γενική απεργία (CGIL και Cobas) οι φοιτητές και

δεκάδες χιλιάδες αγόρια και κορίτσια από λύκεια και κολλέγια.

Στη Ρώμη, πάλι, η πορεία των φοιτητών δέχτηκε την άγρια επίθεση της αστυνομίας προκειμένου να μην πλησιάσει τα κτίρια της πολιτικής εξουσίας. Αυτή η αστυνομική επέμβαση επικρίθηκε αυστηρά από μέρος του τύπου, ο οποίος ως συνήθως ασχολήθηκε περισσότερο με αυτήν

παρά με την ίδια την εκδήλωση. Ο γραμματέας της CGIL, που συμμετείχε στη διαδήλωση στο Τέρνι, μια πόλη σύμβολο των εργοστασίων βιομηχανίας στην Ιταλία, σε ομιλία του μετά αυτήν τόνισε την καταστροφή στην οποία έχει οδηγήσει μέσα σε ένα χρόνο η κυβέρνηση των τεχνοκρατών.

Συγκλήσεις που προκύπτουν από το έργο των «Κοινοβουλευτικών Εκπροσώπων για μια Εναλλακτική Πρόταση»

Κριστίν Μέντελσον, μέλους της εκτελεστικής επιτροπής του ΚΕΑ

Ο συντονισμός των αριστερών αιρετών εκπροσώπων στον αγώνα για την επανίδρυση της Ευρώπης είναι ένας από τους πολιτικούς στόχους που έθεσε το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, στις 27 Οκτωβρίου στο Παρίσι.

70 αριστεροί αιρετοί εκπρόσωποι από 14 χώρες οι οποίοι έχουν εκλεγεί σε περιφερειακό, εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο συγκεντρώθηκαν στον Παρίσι, Μεταξύ αυτών ήταν και ο Πιερ Λωράν ο οποίος έχει εκλεγεί στη Γαλλική Γερουσία.

Η συνάντηση διεξήχθη τη στιγμή που οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις έκαναν ένα ακόμα βήμα για την εφαρμογή των πολιτικών λιτότητας υπογράφοντας το Δημοσιονομικό Σύμφωνο και λίγο πριν από τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια σ' αυτές τις πολιτικές, ειδικότερα τη διεθνή απεργία της 14ης Νοεμβρίου-που υποστηρίχθηκε και από την ΣΕΣ.

Αυτό που επιδίωξε να κάνει το ΚΕΑ σ' αυτή τη συνάντηση ήταν στους αριστερούς αιρετούς εκπροσώπους τη δυνατότητα εξόδου από την απομόνωση στην οποία τους έχει περιορίσει η νεοφιλελεύθερη συναίνεση των περιφερειακών και εθνικών νομοθετικών σωμάτων και να επισημάνει, για άλλη μια φορά, ότι υπάρχουν εναλλακτικές στη λιτότητα.

Κατά τη διάρκεια της συνάντησης, οι αιρετοί εκπρόσωποι κατήγγειλαν την υπογραφή του Δημοσιονομικού Συμφώνου χωρίς κάποιο δημόσιο διάλογο, ενώ επισήμαναν τη συνεχή απώλεια της εμπιστοσύνης του πληθυσμού προς τους εκλεγμένους εκπροσώπους τους. Αναφέρθηκαν διάφορες πρωτοβουλίες ορισμένων αιρετών εκπροσώπων που δείχνουν τον

τρόπο με τον οποίο αυτοί δρουν προκειμένου να ξεπεράσουν την απώλεια της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας, όπως:

- Προσφυγή στα δικαστήρια με το επιχείρημα ότι το Δημοσιονομικό Σύμφωνο είναι αντίθετο με την ευρωπαϊκή νομοθεσία η οποία εγγυάται τα ανθρώπινα δικαιώματα και την δημοκρατία.
- Συντονισμός σε ευρωπαϊκό επίπεδο διαφόρων βουλευτών των εθνικών κοινοβουλίων, όπως έγινε με επιτυχία στο νομοσχέδιο για την καταστολή του απεργιακού δικαιώματος.
- Έκκληση για μια «νομοθετική πρωτοβουλία πολιτών».

Η ανταλλαγή εμπειριών μεταξύ των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων παρείχε χρήσιμες πληροφορίες για τις πολιτικές μάχες που δίνονται σε διάφορα επίπεδα στην Ευρώπη εναντίον των πολιτικών λιτότητας και του Δημοσιονομικού Συμφώνου.

Σύμφωνα με μια έκθεση του *transform!* *Ευρώπη* (το οποίο επίσης παρακολούθησε τη συνάντηση), κατά τη διάρκεια της συζήτησης προέκυψαν τρεις άξονες σύγκλισης:

1. Δημοκρατία: Σήμερα υπάρχει μια κατάσχεση των εξουσιών και ένας περιορισμός των ελευθεριών, συμπεριλαμβανομένης και της ριζικής αμφισβήτησης της δυνατότητας των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων να καθορίζουν τις εφαρμοστέες πολιτικές. Αυτό που χρειάζεται να γίνει είναι να υπάρξει μια απάντηση σ' αυτό, δεδομένου ότι αυτή η εξέλιξη οδηγεί στο τέλος της πολιτικής διαβούλευσης.

2. Κοινωνική ανάπτυξη: Σε αντίθεση με τη λιτότητα, οι αιρετοί εκπρόσω-

ποι της αριστεράς έχουν την ευθύνη να προτείνουν παντού πολιτικές κοινωνικής ανάπτυξης (εναρμόνιση των κοινωνικών δικαιωμάτων, ενίσχυση των δημοσίων υπηρεσιών), «κοινωνικά σύμφωνα» σε αντιδιαστολή με το Δημοσιονομικό Σύμφωνο κλπ.

3. Χρηματοδότηση: Πρέπει να εξασφαλιστεί ότι η κοινωνική και ανθρώπινη ανάπτυξη χρηματοδοτείται από ανεξάρτητα από τις χρηματοπιστωτικές αγορές. Από συνεπάγεται τον μετασχηματισμό του ρόλου της ΕΚΤ η οποία πρέπει να χρηματοδοτεί κυβερνήσεις και όχι τράπεζες, τη φορολόγηση του πλούτου, το τέλος της φοροδιαφυγής και των φορολογικών παραδείσων και η ίδρυση μια ευρωπαϊκής δημόσιας τράπεζας αποκλειστικά για τη χρηματοδότηση κοινωνικών και οικολογικών δραστηριοτήτων.

Στη συνάντηση αποφασίστηκε να σταλεί στα μέλη του ΚΕΑ και στους αιρετούς εκπροσώπους τους έγγραφο που θα περιγράφει την πορεία για μια άλλη Ευρώπη, συμπεριλαμβανόμενου του αγώνα υπέρ της ειρήνης και κατά της εγκατάστασης στρατιωτικών βάσεων του ΝΑΤΟ.

Η παρουσία Ευρωπαίων από άλλες χώρες σε επιμέρους τοπικές και εθνικές πρωτοβουλίες πρέπει να διευρυνθούν για να αναδειχθεί η αλληλεγγύη και να περάσει το μήνυμα ότι κανείς δεν είναι μόνος του στον αγώνα κατά της λιτότητας και της ρατσιστικής βίας.

Η ανταλλαγή προβληματισμών και πρωτοβουλιών για εναλλακτικές λύσεις και για την αλληλεγγύη στους αγώνες που δίνονται στις επιμέρους χώρες θα μπορούσε να είναι χρήσιμη και στον αγώνα εναντίον της ακρο-

δεξιάς. Αυτοί οι αγώνες έχουν αρχίσει ήδη να διασπούν τη φιλελεύθερη συναίνεση με τη δημιουργία ευρύτερων συμμαχιών που βασίζονται σε συγκεκριμένες προτάσεις, ενώ ορισμένα κόμματα που έχουν στόχο τον κοινωνικό μετασχηματισμό τα πήγαν καλά στις εκλογές.

Μαζί με το *τρανσφόρμ!*, το ΚΕΑ θα επιδιώξει να αναλύσει τις μαρτυρίες και τις προτάσεις που κατατέθηκαν σ' αυτή τη συνάντηση των *Κοινοβουλευ-*

τικών για μια Εναλλακτική Πρόταση: η ακρότητα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών είναι πανομοιότυπη παντού στην Ευρώπη, αλλά το πρότυπο της εφαρμογής τους δεν είναι το ίδιο σε κάθε χώρα· ο ανταγωνισμός των μισθωτών μεταξύ τους σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο έχει βίαιες και περίπλοκες συνέπειες· οι υποκειμενικότητες των λαών είναι ποικίλες και οι πολιτικές κουλτούρες διαφορετικές. Η καλύτερη κατανόηση αυτών

των πτυχών που προέκυψαν στην προαναφερθείσα συνάντηση, ειδικά σε σχέση με τις προτεινόμενες στρατηγικές, θα αύξανε τη δυνατότητα αυτού του συντονισμού, με απόλυτο σεβασμό της διαφορετικότητας.

Η συνεργασία *τρανσφόρμ!* και ΚΕΑ το έτος 2013 για την εξέταση διαφόρων σεναρίων εξόδου από την κρίση στην ΕΕ, θα μας βοηθήσει να αναπτύξουμε καλύτερα τις στρατηγικές μας.

Δημοτικές εκλογές στην Φινλανδία

Οπισθοδρόμηση του κόμματος «Αληθινοί Φινλανδοί»

Ρούρικ Χοϊμ, Left Forum

Το πρώτο κύμα της επιτυχίας της φινλανδικής λαϊκιστικής δεξιάς μοιάζει να έφτασε στο τέλος του. Στις δημοτικές εκλογές της 28ης Οκτωβρίου, το κόμμα έλαβε μόνο το 12,3% των ψήφων σε σύγκριση με το 19% των βουλευτικών εκλογών που έγιναν τη άνοιξη του 2011.

Η προσέλευση των ψηφοφόρων στις εκλογές ήταν μόνο 58,3%. Πριν από περίπου 30 χρόνια, η προσέλευση των ψηφοφόρων έφτανε το 80%. Είναι φανερό ότι ο κόσμος απομακρύνεται διαρκώς από το πολιτικό σύστημα, ενώ αυξάνεται η δυσπιστία για τα πολιτικά κόμματα.

Τα αποτελέσματα των κύριων κομμάτων στις δημοτικές εκλογές ήταν τα εξής: Το *Κόμμα Εθνικού Συνασπισμού* (κεντροδεξιά) έλαβε 21,9% (+1,5% σε σχέση με τις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2011), οι 19,6% (+0,5%), το *Κεντρώο Κόμμα* 18,7% (+2,9%), οι *Αληθινοί Φινλανδοί* 12,3% (-6,7%), οι Πράσινοι 8,5% (+1,3%), η *Αριστερή Συμμαχία* 8,0% (-0,1%), το *Σουηδικό Λαϊκό Κόμμα* 4,7% (+0,4%) και οι Χριστιανοδημοκράτες 3,7% (-0,3%). Το *Κομμουνιστικό Κόμμα Φινλανδίας* έλαβε 0,4% των ψήφων (+0,1%).

Παρατηρείστε ότι τα κυβερνητικά

κόμματα βελτίωσαν τα ποσοστά τους από τις βουλευτικές εκλογές του 2011, με εξαίρεση την *Αριστερή Συμμαχία* και τους Χριστιανοδημοκράτες. Είναι επίσης φανερό ότι η συμμετοχή της *Αριστερής Συμμαχίας* στην εξακομματική κυβέρνηση με επικεφαλής τον κεντροδεξιό πρωθυπουργό Γίрки Κατάινεν θα μπορούσε να ήταν πιο καταστροφική γι' αυτήν. Γιατί όμως δεν συνέβη αυτό;

Οι επιπτώσεις της οικονομικής ύφεσης δεν έχουν ακόμα φανεί πλήρως στην Φινλανδία, και η εξαιρετικά μαζική συνταξιοδότηση της λεγόμενης μεγάλης γενιάς του 1946-49 έχει κρατήσει την ανεργία στο λογικό επίπεδο του 7-8%. Όμως, η *Αριστερή Συμμαχία* μάλλον οπισθοχωρεί παρά προχωρά προς τα εμπρός και πολλοί αναλυτές συνειδητοποιούν ότι η πολιτική αποστολή του κόμματος πρέπει να είναι πολύ μεγαλύτερη από όσα μπορούν να πραγματοποιηθούν στο πλαίσιο της σημερινής κυβερνητικής συνεργασίας.

Το θετικό είναι ότι στην περιοχή του Ελσίνκι, η *Αριστερή Συμμαχία* έλαβε το 10,1%, 1,7% περισσότερο από τις δημοτικές εκλογές του 2008 (ωστόσο 0,4% λιγότερο από τις βουλευτικές εκλογές). Ο πρόεδρος

του κόμματος Πάαβο Αρχινμάκι, ο οποίος ήταν υποψήφιος στο Ελσίνκι, πήρε τις δεύτερες πιο προσωπικές ψήφους σε όλη την Φινλανδία. Η οργάνωση της *Αριστερής Συμμαχίας* στο Ελσίνκι έχει διπλασιάσει τα μέλη της, τα τελευταία δύο χρόνια, και αποτελεί σήμερα τη μεγαλύτερη οργάνωση του κόμματος.

Οι Αυστριακοί Κομμουνιστές σημειώνουν καταπληκτική επιτυχία

Μπάρμπαρα Στάνερ, transform! Αυστρία

Τα ΜΜΕ και το πολιτικό κατεστημένο θεώρησαν τα αποτελέσματα των τοπικών εκλογών στο Γκράτς, τη δεύτερη μεγαλύτερη αυστριακή πόλη, σαν κάποιο πολιτικό σεισμό.

Με 20,1% των ψήφων (αύξηση 8,9%) το Κομμουνιστικό Κόμμα Αυστρίας (ΚΚΑ) είναι πια η δεύτερη μεγαλύτερη ομάδα στο δημοτικό συμβούλιο μετά το συντηρητικό Λαϊκό Κόμμα (33,5%). Έτσι το ΚΚΑ δεν προσπέρασε μόνο τους Πράσινους (12%) και το δεξιό Κόμμα Ελευθερίας (13,9%) αλλά και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (15,3%).

Για αρκετό καιρό τώρα, οι αυστριακοί κομμουνιστές χτίζουν μια στερεή βάση στα δημοτικά πράγματα του Γκράτς. Όμως, τα αποτελέσματα της πρώτης μετεκλογικής έρευνας φαίνεται να υποδηλώνουν ότι αυτή τη φορά τα αποτελέσματα του ΚΚΑ είναι κάτι περισσότερο από ένα απλό γεγονός τοπικής πολιτικής σημασίας, αλλά αντίθετα εκφράζουν τη γενική απογοήτευση των Αυστριακών για την πολιτική των κυρίαρχων κομμάτων. Παρόλο που η Αυστρία έχει επηρεαστεί από την κρίση πολύ λιγότερο από τα νοτιοευρωπαϊκά κράτη-μέλη της ΕΕ, μια κοινωνική αλλαγή φαίνεται να έρχεται και σ' αυτή τη χώρα. Σύμφωνα με το ινστιτούτο έρευνας

αγοράς SORA, το 75% αυτών που ψήφισαν το ΚΚΑ θεώρησαν ότι αυτό το κόμμα ήταν ικανό να αντιμετωπίσει το θέμα της στέγασης. Αυτό αντιστοιχεί στο προφίλ που έχει το κόμμα του κόμματος στο τοπικό πολιτικό επίπεδο με δουλειά πολλών ετών· όμως το 60% των ερωτηθέντων θεωρεί επίσης το ΚΚΑ εξ ίσου ικανό να πολεμήσει τη διαφθορά, ενώ το 40% είναι βέβαιο για την ικανότητα του κόμματος να αντιμετωπίσει τα προβλήματα μετανάστευσης και ενσωμάτωσης.

Είναι ενδιαφέρον να δει κανείς την κατανομή των ψήφων ανάλογα με το εισόδημα. Στους εργαζόμενους το 22% ψήφισε το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Αυστρίας, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό του ΚΚ Αυστρίας ήταν 24%. Αυτό αποδεικνύει ότι το ΚΚΑ θεωρείται ως εναλλακτική λύση ακόμα και στον σκληρό πυρήνα των σοσιαλδημοκρατών ψηφοφόρων. Είναι η πρώτη φορά που η γερμανική εθνικιστική δεξιά δεν επωφελείται από την πτώση του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος -στο οποίο ανήκει από το 2007 ο καγκελάριος της χώρας- αλλά ένα κόμμα της αριστεράς.

Τα αποτελέσματα των εκλογών στη Γκρατς έρχονται μετά την επιτυχία

του ΚΚΑ στο Κρεμς, πόλη της Κάτω Αυστρίας, που επίσης είχε κάνει εντύπωση σε όλη την Αυστρία. Πόσο βιώσιμα είναι τα αποτελέσματα στις εκλογές για το δημοτικό συμβούλιο της Γκρατς θα φανεί στο μέλλον-είναι αδύνατο σήμερα να κάνουμε κάποια πρόβλεψη. Κατά τις επερχόμενες εκλογές στην Καρίνθια, τη νοτιότερη ομοσπονδιακή επαρχία της Αυστρίας, θα μπορούσε να σχηματιστεί μια αριστερή συμμαχία στην οποία να ενώσουν τις δυνάμεις τους ένα πρώην μέλος του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος στο περιφερειακό κοινοβούλιο, εκπρόσωποι της σλοβενικής εθνικής μειονότητας και τα μέλη της περιφερειακής οργάνωσης του ΚΚΑ. Το ΚΚΑ ανακοίνωσε ότι προσπαθεί να δημιουργηθεί μια τέτοια συμμαχία στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές. Εάν ο σχηματισμός αυτής της συμμαχίας δεν επιτευχθεί, το ΚΚΑ θα κατέβει στις εκλογές με δικό του ψηφοδέλτιο.

Αναλυτικά αποτελέσματα και ανάλυση των αλλαγών στην ψήφο υπάρχουν στο:
<http://derstandard.at/1353207317843/Die-Graz-Wahl-im-Detail> (στα γερμανικά)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

New Publication I

Journal transform! vol. 11

“Power Relations In Europe”

The English edition of the *transform!* magazine vol. 11 has been published recently. Soon also editions in French, German, Greek, Czech and Spanish will be available. The new issue is on power relations in Europe.

Contents (English edition)

- Lutz Holzinger: *Editorial*
- Leading Articles**
- Eric Hobsbawm: *The Communist Manifesto in Perspective*
- Erik Olin Wright: *Class Struggle and Class Compromise in the Era of Stagnation and Crisis*
- Focus on the EU and the German Model**
- Jean-Marie Harribey: *The Stability Treaty – An Error or a Crime?*
- Lutz Brangsch: *The “Hard Core” of European Integration*
- Joachim Bischoff/Richard Detje: *Germany as Hegemonic Power: The Crisis of European Integration*

- Roland D. Kulke: *Recent Developments Inside the EU and its Implications for European Foreign Trade Policy*
- Steffen Lehndorff: *German Capitalism and the European Crisis: Part of the Solution or Part of the Problem?*
- Marica Frangakis: *The Puzzle of European Integration: Will Greece Be the First Piece to Be Lost?*

Challenges for the Left

- Elisabeth Gauthier: *Europe: Existential Danger – New Political Challenges*
- Pierre Dardot: *About Hegemony*
- Gabi Zimmer: *For a Left Showing Solidarity*
- Christoforos Vernardakis: *A Class interpretation of the Greece Election 2012*
- Alex Demirović: *Democracy in Times of Crisis*
- Aleksander Buzgalin: *Left Political Forces in Russia*

- Kaisu Suopanki: *Basic Income in Finland*

Engagement of the Youth

- Michel Vakalalouis: *Political Engagement of the Youth*
- Laval University: *Quebec Spring – The Roots of Resistance*
- Review**
- Lutz Brangsch: *Asbjorn Wahl on the Rise and Fall of the Welfare State*

Ordering the journal

transform! european journal for alternative thinking and political dialogue is published twice a year. A single issue can be ordered at the price of EUR 8 or a subscription at EUR 15 (incl. postage) for two issues p.a.

For single orders or subscriptions please refer to:

<http://transform-network.net/journal/issue-112012.html> or send an e-mail to: office@transform-network.net

New Publication II

Journal transform! vol. 10 in Italian

“Democrazia: una sfida per l’Europa” *transform! Italia* has published an Italian edition of the *transform!* magazine issue No. 10. The title of the volume is “Democrazia: una sfida per l’Europa”.

The journal *transform!* is published twice a year in English, Greek, French and German. In autumn 2012 there have also been published a Spanish and a Czech edition.

Contents (Italian edition)

- Roberto Morea: *Editoriale*

La sinistra

- Bob Jessop: *Strategia della sinistra*
- Francisco Louçã: *La crisi dell’Europa: elementi di una strategia politica*
- Dieter Klein: *Un racconto della sinistra*
- CMS Stockholm: *L’impossibilità del riformismo*

La crisi della democrazia

- Hervé Kempf: *Dall’oligarchia alla nuova sfida della politica globale*
- Constantinos Tsoukalas: *La democrazia in crisi*

- Franco Russo: *UE: fuga dalla democrazia*

Battaglie per la democrazia

- Joachim Bischoff / Richard Detje: *Democrazia economica – un’alternativa per l’Europa?*
- Janine Guespin-Michel: *Quale scienza per quale democrazia?*
- Un’intervista con Rena Dourou: *La sinistra, i giovani e la politica*
- Europa: crisi e alternative**
- Walter Baier / Elisabeth Gauthier: *Lavorare per la rifondazione dell’Europa*

- Christiane Marty: La donne di fronte alla crisi e alla austerità
- Jacques Rigaudiat: Possiamo immaginare un New Deal europeo per il XXI secolo?
- Trevor Evans: Una risposta progressista europea alla crisi dell'eurozona
- JSC 2012: Documento: Resistere

alla dittatura finanziaria. Rivendicare la democrazia e i diritti sociali!

Contributi dal mondo

- Horst Kahrs: Pirati a Berlino
- Alessandra Mecozzi: Palestina

Ordering the journal

transform! rivista europea per un pensiero alternativo e un dialogo politico (edizione italiana)
Please order via e-mail to:
office@transform-network.net

Περιοδικό transform! τχ. 11

Σχέσεις εξουσίας στην Ευρώπη

Περιεχόμενα

- Σημείωμα του συντονιστή έκδοσης
- Εισαγωγικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Δοκίμια

- Έρικ Χομπσμπάουμ: Εισαγωγή στο «Κομμουνιστικό Μανιφέστο»
- Έρικ Όλιν Ράιτ: Ταξική πάλη και ταξικός συμβιβασμός την εποχή της στασιμότητας και της κρίσης
- Δημήτρης Δημούλης, Σοράγια Λουνάρντι, Δημήτρης Χριστόπουλος: Ελευθερία της τέχνης και προστασία της θρησκείας. Σκέψεις για τα όρια του φιλελευθερισμού

Αφιέρωμα στην ΕΕ και το γερμανικό μοντέλο

- Ζαν-Μαρί Αριμπέ: Το Σύμφωνο Σταθερότητας: λάθος ή έγκλημα;
- Λουτς Μπρανγκς: Ο «σκληρός πυρήνας» της ευρωπαϊκής ενοποίησης
- Γιοαχίμ Μπίσοφ και Ρίχαρντ Ντέτγκε: Η Γερμανία ως ηγεμονική

δύναμη: η κρίση της ευρωπαϊκής ενοποίησης

- Ρόλαντ Ντ. Κούλκε: Πρόσφατες εξελίξεις στο εσωτερικό της ΕΕ και οι επιπτώσεις τους στην ευρωπαϊκή εμπορική πολιτική προς τρίτους
- Στέφεν Λέντορφ: Ο γερμανικός καπιταλισμός και η ευρωπαϊκή κρίση: μέρος της λύσης ή μέρος του προβλήματος;
- Μαρίκα Φραγκάκη: Το παζλ της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης: Θα είναι η Ελλάδα το πρώτο χαμένο κομμάτι;

Προκλήσεις για την Αριστερά

- Ελιζαμπέτ Γκοτιέ: Ευρώπη: Υπαρξιακοί κίνδυνοι - νέες πολιτικές προκλήσεις
- Πιερ Νταρντό: Νεοφιλελευθερισμός και Ηγεμονία
- Γκάμπι Τσίμερ: Η Αλληλεγγύη στην ευρωπαϊκή Αριστερά
- Χριστόφορος Βερναρδάκης: Η ελ-

ληνική Αριστερά στις εκλογές του 2012: Η επιστροφή στην ταξική ψήφο

- Άλεξ Ντεμίροβιτς: Η δημοκρατία σε καιρούς κρίσης
- Αλεξάντερ Μπουσγκάλιν: Αριστερές πολιτικές δυνάμεις στη Ρωσία
- Κάισου Σουοπάνκι: Η συζήτηση για το βασικό εισόδημα στη Φινλανδία

Νέοι και πολιτική δέσμευση

- Μιχάλης Βακαλούλης: Οι νέοι, η δημόσια δέσμευση και ο κοινωνικός μετασχηματισμός
- Ολιβιέ Κλεν, Αντρέ Ντρενβίλ, Ζεράρ Ντιέμ, Αντρέ Φορτέν, Ζιλ Γκανιέ, Σιλβί Λακόμπ, Σιμόν Λανγκλουά, Ρισάρ Μαρκού, Ντανιέλ Μερκίρ, Στεφανί Ρουσό, (Πανεπιστήμιο Λαβάλ): Η Άνοιξη του Κεμπέκ: οι ρίζες της αντίστασης

6^η Ετήσια Διάλεξη στη μνήμη του Νίκου Πουλιαντζά από την

Γκαγιάτρι Τσακραβόρτι Σπίβακ

Αθήνα, 20 Δεκεμβρίου 2012-12-13

Αλέξανδρος Μπάλλας, πολιτικός επιστήμονας, ΙΝΠ

Στις 20 Δεκεμβρίου, το Ινστιτούτο Νίκος Πουλιαντζάς θα διοργανώσει εκδήλωση με κεντρική ομιλήτρια τη διακεκριμένη ακαδημαϊκό Γκαγιάτρι Σπίβακ. Θα δώσει την Έκτη ετήσια διάλεξη στη μνήμη του Νίκου Πουλιαντζά, με τίτλο «Η αρπαγή της Ευρώπης από τον ταύρο των αγορών».

Η Διάλεξη θα δοθεί στις 19:00 στην αίθουσα εκδηλώσεων του Ινστιτούτου Γκαίτε.

Η Γκαγιάτρι Τσακραβόρτι Σπίβακ γεννήθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 1942, στην Καλκούτα της Ινδίας. Μετά το πέρας των σπουδών της στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ολοκλήρωσε τις πανεπιστημιακές της σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Καλκούτας (1959), όπου αρίστευσε και έλαβε ιδιαίτερους επαίνους στην αγγλική και βεγγαλική λογοτεχνία. Έπειτα, συνέχισε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στα Αγγλικά στο Πανεπιστήμιο του Κορνέλ των ΗΠΑ, από το οποίο έλαβε το διδακτορικό της δίπλωμα στη συγκριτική λογοτεχνία, διδάσκοντας παράλληλα στο Πανεπιστήμιο της Αϊόβα. Από το Μάρτιο του 2007 είναι καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια, η μόνη Ινδή γυναίκα στην οποία έχει απονεμηθεί η υψηλότερη τιμή στην 264-χρονη ιστορία του Πανεπιστημίου. Τον Ιούνιο του 2012, τιμήθηκε με το Βραβείο Κιότο στις τέχνες και τη φιλοσοφία.

Η Σπίβακ είναι διεθνούς φήμης θεωρητικός, με έργο που έχει επηρεάσει ιδιαίτερα τον τομέα της «μετά-αποικιοκρατίας», του οποίου θεωρείται πρωτοπόρος. Είναι γνωστή για τις σύγχρονες, πολιτιστικές και κριτικές θεωρίες της που αμφισβητούν την «κληρονομιά της αποικιοκρατίας» και τον τρόπο με τον οποίο οι

αναγνώστες προσεγγίζουν τη λογοτεχνία και τον πολιτισμό. Εστιάζει συχνά στα πολιτιστικά κείμενα εκείνων που έχουν περιθωριοποιηθεί από την κυρίαρχη δυτική κουλτούρα: τους «νέους μετανάστες», την εργατική τάξη και τις γυναίκες. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εστιάζονται στο φεμινισμό, το μαρξισμό, την αποδόμηση και την παγκοσμιοποίηση. Έρχεται σε αντιπαράθεση με απόψεις που αποτυπώνονται σε εκφράσεις όπως «η Δύση είναι πιο δημοκρατική, πολιτισμένη και τελικά πιο ανεπτυγμένη από ό, τι στον υπόλοιπο κόσμο» ή «η σημερινή μετά-αποικιακή εποχή είναι πιο προοδευτική από τις προηγούμενες ιστορικές περιόδους».

Οι απόψεις της έχουν κάποια χαλαρή συνάφεια με αυτές της *Συλλογικότητας των Σπουδών των Υποδεέστερων (Subaltern Studies)*, μιας ομάδας μαρξιστών διανοούμενων με έδρα την Ινδία, τη Βρετανία και τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίοι ασχολούνται με την ιστορία των μη εκπροσωπούμενων μαζών. Ενώ η σκέψη της έχει, συχνά, χαρακτηριστεί ως «μαρξιστική, φεμινιστική, αποδομητική», το συνεχώς εξελισσόμενο έργο της εκτείνεται σε πολλές ειδικότητες και γεφυρώνει το χάσμα μεταξύ της ακαδημαϊκής δράσης και του ακτιβισμού.

Η Σπίβακ πιστώνεται με πρωτοποριακές φεμινιστικές και μετά-αποικιακές μελέτες στο πλαίσιο της παγκόσμιας ακαδημαϊκής κοινότητας. Το έναυσμα έγινε το 1976 με τη μετάφραση του έργου του Ζακ Ντεριντά *De la grammatologie*. Το 1985, δημοσίευσε το δοκίμιο με τίτλο *Can the Subaltern Speak?*, που θεωρείται κείμενο-σταθμός για τη θεωρία της

μετά-αποικιοκρατίας. Είναι συγγραφέας ή μεταφράστρια άνω των 17 βιβλίων, συμπεριλαμβανομένων των: *A Critique of Postcolonial Reason, In Other Worlds: Essays in Cultural Politics, Outside in the Teaching Machine, Death of a Discipline, Other Asias* και *An Aesthetic Education in the Era of Globalization*.

Από το 1986, η Σπίβακ στηρίζει ενεργά την αγροτική εκπαίδευση, καθώς και τα κοινωνικο-οικολογικά κινήματα, τόσο μέσω της θεωρητικής έρευνας, όσο και μέσω της φιλανθρωπίας. Μεγάλο μέρος της δραστηριότητάς της αφορά το διεθνές γυναικείο κίνημα και την αγροτική εκπαίδευση στην Ινδία. Προκειμένου να προωθήσει τις επιδιώξεις της, ίδρυσε, το 1997, το *Pares Chandra και Sivani Chakravorty Memorial Project*. Σήμερα, τα περισσότερα σχολεία σε αγροτικές περιοχές της Δυτικής Βεγγάλης, στην Ινδία, λειτουργούν χάρη σ' αυτό το πρόγραμμα. Το 2012, πρόσφερε την αμοιβή της από το Βραβείο Κιότο στη χρηματοδότηση του συγκεκριμένου προγράμματος.

Γραφτείτε συνδρομητές στο ενημερωτικό δελτίο του transform!

Το ενημερωτικό δελτίο του *transform!* εκδίδεται κάθε μήνα και αποτελεί δωρεάν ηλεκτρονική υπηρεσία του δικτύου μας, που παραδίδεται απευθείας στο ηλεκτρονικό σας ταχυδρομείο.

Για να εγγραφείτε, στείλτε ηλεκτρονικό μήνυμα (e-mail) στο:

«info@poulantzas.gr» ή/και στο «office@transform-network.net»

Μπορείτε να ακυρώσετε την εγγραφή σας με μηνύματα στις ίδιες ηλεκτρονικές διευθύνσεις.